

Sygnatura akt: V GC 1087/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23.08.2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Alicja Pomykała

po rozpoznaniu w dniu 09.08.2018 r. w K.

na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s L.

przeciwko: (...) S.A. z/s w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **(...) S.A. z/s w W.** na rzecz powoda **(...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s L.** kwotę 28 210,16 zł (dwadzieścia osiem tysięcy dwieście dziesięć złotych 16/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13.12.2016 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego **(...) S.A. z/s w W.** na rzecz powoda **(...) Sp. z o.o. Sp. k. z/s L.** kwotę 799,50 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 03.12.2016 r. do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 952,70 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,
5. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kaliszu) kwotę 1,01 zł. tytułem zwrotu wydatków,
6. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kaliszu) kwotę 13,40 zł. tytułem zwrotu wydatków .

Sygn. akt V GC 1087/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 grudnia 2016r. powód (...) sp. z o.o. spółka komandytowa z/s w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z/s w W. kwoty 30.313,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kwotę 799,50 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 02.12.2016r. do dnia zapłaty, Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł. tytuł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż w dniu 14.07.2016r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego T. P. pojazd marki P. o nr rej. (...). Sprawca wypadku w dacie zdarzenia posiadał zawartą z pozwanym umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Poszkodowana zgłosiła ubezpieczycielowi szkodę. Pozwany dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i przyznał odszkodowanie w kwocie 21.271,10 zł. brutto. Powód, który nabył w drodze umowy cesji wierzytelność z tytułu odszkodowania dokonał oszacowania wysokości szkody, w wyniku czego uznał, iż koszt naprawy pojazdu wyliczony przy zastosowaniu odpowiednich dla tego pojazdu części i kosztów robocizny wynosić będzie 50.969,16 zł. Powód stoi na stanowisku, iż pozwany błędnie ustalił wysokość odtworzenia stanu technicznego uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed powstania szkody, a co za tym idzie pozwany zaniżył odszkodowanie.

(pozew k. 3-6 akt).

W piśmie procesowym z dnia 28 kwietnia 2017r. pełnomocnik powoda zmodyfikował powództwo w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od pozwanego 30.313,18 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wskazując, iż na w/w kwotę składa się kwota 29.698,06 zł. tytułem należności głównej oraz kwota 598,03 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek od w/w kwoty za okres od dnia 14.08.2016r. do dnia 29.11.2016r. oraz kwotę 799,50 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 03.12.2016r. do dnia zapłaty. Ponadto podtrzymał żądanie w zakresie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 05.06.2017r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, że rynek motoryzacyjny w Polsce jest zróżnicowany, zarówno w sferze kosztów naprawy, wielości i poziomu zakładów naprawczych, dostępności części zamiennych w szerokim zakresie cenowym, dlatego skoro nie zostały przedłożone rachunki za naprawę, propozycja kosztorysowego rozliczenia szkody odzwierciedla wysokość przeciętnych kosztów naprawy, w zakresie których możliwe jest dokonanie skutecznej naprawy uszkodzonego pojazdu. Z istoty odszkodowania wynika, że posiadacz pojazdu odpowiedzialny za szkodę jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przyjmuje się, że przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności i jakości w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Skoro wysokość odszkodowania powinna obejmować niezbędne i ekonomicznie uzasadnione wydatki, to oznacza to, że naprawa powinna zostać dokonana w sposób racjonalny. Wypłacone przez pozwanego odszkodowanie pokrywa wydatki pozwalające na wykonanie naprawy pojazdu niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

(odpowieź na pozew k. 73-77 akt).

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 14.07.2016r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o nr rej. (...) należący do poszkodowanego T. P.. Sprawca ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC, u pozwanego. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu.

(dowód: akta szkody k. 86-232 akt)

Pozwany w ramach prowadzonej działalności przyjął zgłoszenie szkody i sprawę zarejestrował pod nr (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców k. 80-84

akt;

akta szkody k. 86-232 akt)

W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i decyzją z dnia 19.09.2016r. przyznał poszkodowanemu świadczenie odszkodowawcze w kwocie 21.271,10 zł, według sporządzonej kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu.

(dowód: decyzja k. 29 akt;

kosztorys k. 30-35 akt;

akta szkody k. 86-232 akt)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w dniu 02.09.2016r., w wyniku umowy cesji powód nabył od poszkodowanego wierzytelność względem pozwanego.

(dowód: umowy przelewu wierzytelności k. 27-28 akt;

odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 21-24 akt;

Z uwagi na stanowisko pozwanego, z którym powód się nie zgadzał zlecił on sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu – prywatnej opinii technicznej. Za wykonanie tej opinii powód zapłacił kwotę 799,50 zł.

(dowód: kalkulacja k. 37 akt;

faktura k. 36 akt)

Pismem z dnia 08.11.2016r. poszkodowany zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

(dowód: pismo k. 44 akt)

W dniu 25.11.2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 30.497,56 zł. wraz z odsetkami ustawowymi w terminie 7 dni na wskazy rachunek bankowy.

(dowód: wezwanie k. 42-43 akt)

Ustalona przez pozwanego wysokość odszkodowania nie pozwala na wykonanie naprawy pojazdu zgodnie z technologią producenta bowiem odszkodowanie zostało skalkulowane przy użyciu do naprawy części alternatywnych oraz przez zastosowanie zaniżonych stawek roboczogodzin oraz dodatkowej amortyzacji na części zamienne.

Biegły przedstawił kalkulację naprawy pojazdu w systemie A., w trzech wersjach: 1) przy zastosowaniu cen części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu ; 2) przy zastosowaniu cen części alternatywnych jakości Q sygnowanych logo producenta części obowiązujących w dniu powstania szkody; 3) przy zastosowaniu cen części alternatywnych jakości P i ich pochodnych, obowiązujących w dniu powstania szkody.

Biegły wskazał, iż wartość roboczogodziny obowiązującej na terenie zamieszkania poszkodowanego, w warsztatach wyposażonych tak, że mogą wykonać naprawę zgodnie z technologią producenta wartość ta wynosi 100 zł. netto dla prac blacharskich, mechanicznych oraz lakierniczych.

W przypadku pierwszej wersji koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji wynosi 48.924,41 zł. brutto, w przypadku drugiej wersji koszt ten wynosi 38.123,43 zł. brutto, natomiast w przypadku trzeciej 33.936,08 zł. brutto.

Naprawa z zastosowaniem części o jakości typu O przy zestawieniu parametrów kalkulacji naprawy pozwala na pełne przywrócenie pojazdu do stanu identycznego jak sprzed kolizji. Naprawa przy użyciu do naprawy części z grupy Q optymalizuje koszt naprawy tzn. w miejsce uszkodzonych oryginalnych części zostają zamontowane części o jakości identycznej jednak nie posiadające znaku producenta pojazdu, a jedynie znak producenta części. Naprawa przy użyciu tych części pozwoli przywrócić „jakościowo” stan jak sprzed szkody.

Ponadto biegły wskazał, iż w praktyce części zamienne z grupy P odbiegają jakością, trwałością, dokładnością wykonania i walorami estetycznymi od części z grupy O i Q, w związku z czym nie gwarantują przywrócenia pojazdu do stanu jaki posiadał przed powstaniem szkody. Pojazd poszkodowanego był eksploatowany przez okres 55 miesięcy.

(dowód: opinia biegłego sądowego mgr M. S. k. 250-303 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody w postaci dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie budziła żadnych zastrzeżeń i wątpliwości, jak również w oparciu o akta szkody, które potwierdzają fakt, zgłoszenia szkody, odmowy wypłaty odszkodowania przez pozwanego w pełnej wysokości. Ponadto zebrana w aktach dokumentacja stała się podstawą opracowania opinii przez biegłego i w takim zakresie akta te mają istotne znaczenie dla sprawy.

Ponadto Sąd ustalił okoliczności faktyczne sprawy na podstawie opinii biegłego sądowego mgr M. S..

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07.11.2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd podzielił opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr M. S..

W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna i logiczna, a nadto została sporządzona fachowo i rzetelnie. Wnioski wywiedzione w opinii są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Opinia ta, jako sporządzona zgodnie ze stanem wiedzy, przez fachowca w swojej dziedzinie jest rzeczowa, logiczna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i oparta na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Biegły w sposób kompleksowy i wyczerpujący ustalił rodzaj i zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu i szczegółowo określił koszt naprawy na dzień najbardziej zbliżony do daty powstania szkody. Ponadto opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powodowi Sąd pominął przedłożoną przez niego kosztorys naprawy, opracowaną na jego zlecenie, gdyż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem stanowi ona jedynie umotywowane stanowisko strony (tak wyrok SN z dnia 09.05.2007r., II CSK 77/07, Legalis, wyrok SA w Warszawie z dnia 27.09.2011r., I ACa 133/11, Legalis).

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.).

Warunki odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez nią posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.) Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do

odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ponadto stosownie do art. 36 ust. 1 zd.1 wyżej wymienionej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art.436 k.c. oraz według zasad określonych w art.363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w §2 tego przepisu. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje w chwili wyrządzenia szkody, odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie. Przy czym należy podkreślić, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art.361§2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art.822§1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art.824 1§1 k.c.). Świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. III CZP 32/03 Legalis nr 57077 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r. III CZP 80/11 Legalis nr 447330).

Zatem do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01 OSP 2002, z.7-8, poz. 103 oraz uchwałę z dnia 21 marca 2003 r. III CZP 6/03 OSNC 2004, z.1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 1273/00 Legalis nr 315880).

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporna była wyłączna odpowiedzialność sprawcy kolizji wypadku za skutki zdarzenia z dnia 14.07.2016r. Z uwagi na łączącą sprawcę kolizji drogowej z pozwanym ubezpieczycielem umowę ubezpieczenia OC, to ubezpieczyciel odpowiadał, co do zasady, za uszkodzenia pojazdu poszkodowanego. W sprawie nie było sporu co do zasady odpowiedzialności. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się wyłącznie do ustalenia wysokości szkody.

W związku z koniecznością ustalenia powyższej okoliczności przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej został w toku postępowania dopuszczony na wniosek stron powodowej dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, który ustalił koszty naprawy samochodu pozwalające przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody.

Biegły dokonał oceny kosztorysu sporządzonego przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego. Kalkulacja wykonana przez pozwanego została zaniżona poprzez zastosowanie do naprawy części alternatywnych, przez zastosowanie zaniżonych stawek roboczogodzin oraz dodatkowej amortyzacji na części zamiennie.

Pozwany sporządzając kalkulację zastosował obok części zamiennych typu O i Q, także części typu PJ, które nie są częściami, które pozwolą na naprawę pojazdu zgodnie z technologią producenta. Biegły przyjął do ustalenia kosztów wartość części zamiennych określonych, jako prawidłowe przez producenta pojazdu tj. części określanych mianem zamienniki oznaczone symbolami O i Q i uwzględnił stawki za robociznę w wysokości 100,00 zł netto za godzinę w zakresie prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych stosowane na rynku lokalnym w warsztatach, których wyposażenie i umiejętności pracowników pozwalają na wykonanie naprawy zgodnie z warunkami określonymi przez producenta samochodu.

Sąd mając na uwadze całokształt materiału dowodowego uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia, iż naprawa pojazdu poszkodowanego w oparciu o części alternatywne jakości Q, a zatem z logo producenta części przywróci ten pojazd do stanu identycznego jak sprzed szkody bowiem uszkodzony samochód przed zdarzeniem z dnia 14.07.2016r. był eksploatowany przez okres niespełna 55 miesięcy. Granicą, którą należy stosować aby użyć do naprawy pojazdu części o jakości Q jest ta sama granica, która wyznacza możliwość określenia rynkowego ubytku wartości pojazdu zgodnie z Instrukcją Określenia Wartości Pojazdu nr (...) czyli 72 miesiące eksploatacji pojazdu, tj. 6 lat. Ponadto pozwany nie wykazał, że naprawa pojazdu wyłącznie w oparciu o części jakości O doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu. W tym miejscu należy wskazać, iż wartość pojazdu sprzed szkody kształtowała się na poziomie pomiędzy 54.300 zł.-56.200 zł. Powyższe stanowisko pozostaje zbieżne z aktualnym orzecnictwem. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2012r. wydane w sprawie sygn. akt. III CZP 85/11 OSNC 2013r., nr 3, poz. 37). Ponadto co istotne biegły wskazał, iż skoro uszkodzeniu uległy części oryginalne z logo producenta pojazdu to naprawa z zastosowaniem części o jakości typu O gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu identycznego jak sprzed kolizji.

Zatem Sąd przyjął, iż rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji to kwota 48.924,41 zł. brutto.

Wobec powyższego skoro pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 21.271,10 zł. oraz po uwzględnieniu skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 14.08.2016r. do dnia 29.11.2016r. powodowi należy się dopłata w kwocie 28.210,16 zł. tytułem wyrównania różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem, a rzeczywistą wysokością szkody. Dlatego też roszczenie powoda w związku z rzeczywistymi kosztami naprawy jakie należy ponieść, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody należało uznać za uzasadnione co do tej kwoty, a oddalić w pozostałym zakresie.

Z kolej odnosząc się do sporu pomiędzy stronami związanego z tym, czy powodowi przysługuje uprawnienie do domagania się od pozwanego kwoty 799,50 zł. tytułem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw, jako zwrot wydatków poniesionych na wykonanie prywatnej opinii-kalkulacji naprawy, należy w pierwszej kolejności wskazać, iż pozwany nie negował wysokości kwoty, której żądał powód, a wynikającej z tego tytułu.

Na tle stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, zgodzić należy się z istnieniem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem - kolizją drogową, a szkodą w postaci, nie tylko wydatków związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu, ale i kosztów prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy zleconej przez powoda. W sytuacji, gdy zakład ubezpieczeń zaprzecza swojemu obowiązkowi wypłaty pełnej wysokości odszkodowania, podważając jego zasadę, strona poszkodowana niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń oceną tych roszczeń przez rzeczoznawcę. W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy koniecznym było więc przed wystąpieniem z powództwem zwrócić się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powód był w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi obecnie stratę w majątku powoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawy polegającym na spowodowaniu kolizji drogowej i odmowie zakładu ubezpieczeń wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania poszkodowanemu (por. glosa E. Tomaszewskiej do uchwały SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04). Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy, w której na żądanie powoda ustalono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, uznać należało zatem za ekonomicznie uzasadniony wydatek poniesiony w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Odszkodowanie z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za szkody spowodowane ruchem pojazdu mechanicznego powinno tym samym obejmować także i ten wydatek poniesiony przez powoda (por. uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04 OSNC 2005/7-8/117).

Podkreślić przy tym należy, iż wydatek poniesiony przez powoda, należało uznać za celowy i wystarczająco uzasadniony tak dla poszkodowanego, jak i dla powoda, który wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki zbywcy wierzytelności, co wynikało z rodzaju zawartej przez poszkodowanego z powodem umowy – przelewu wierzytelności uregulowanej w art. 509 i nast. k.c. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 28 listopada 2006 r., IV CSK 224/06, Legalis nr 179626, że; „Z braku odmiennego zastrzeżenia stron, na podstawie art. 509 § 2 k.c., oprócz wyraźnie wymienionego roszczenia o odsetki, przechodzą z cedenta na cesjonariusza np. roszczenie o zaległe odsetki, roszczenie o odszkodowanie za nienależyte wykonanie zobowiązania, roszczenie o zapłatę

kar umownych, roszczenie o uzyskanie surogatów przedmiotu świadczenia (art. 477 § 2 k.c.), roszczenie o udzielenie przez dłużnika informacji o przedmiocie świadczenia (art. 546 i art. 354 § 1 k.c.), uprawnienie wierzyciela do wyboru świadczenia w zobowiązaniu przemiennym, uprawnienie wierzyciela do wezwania dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.) lub możliwość zaskarżenia czynności zdziałanych z pokrzywdzeniem wierzyciela, roszczenie z tytułu poręczenia i inne." Ponadto należy mieć na uwadze, że możliwy jest przelew wierzytelności przyszłej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.08.2005r., IV CK 157/05, lex nr 346081, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.06.2003r., II KKN 181/01, lex nr 121706) chociaż tak naprawdę „przyszłość” dotyczy jedynie samej wysokości wierzytelności. W umowie cesji strony nie zastrzegły, aby cesją wierzytelności objęte zostały tylko i wyłącznie wierzytelności wymagalne w dniu zawarcia umowy. Tak więc bez znaczenia jest fakt, iż w chwili przelewu, wierzytelność stwierdzona fakturą VAT jeszcze nie powstała, bowiem możliwy jest przelew wierzytelności przyszłej, a taką jest niewątpliwie wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem.

Przelew wierzytelności powoduje zatem nie tylko sukcesję samej wierzytelności, lecz również obejmuje inne elementy składające się na sytuację wierzyciela. Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 grudnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 232/06 Legalis nr 161050).

Wobec powyższego należało uznać za zasadne roszczenie powoda w zakresie domagania się zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia roszczenia w postaci poniesionych kosztów prywatnej opinii, co też mając na uwadze Sąd orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

Stosownie do art. 481§1 i 2 k.c., wierzyciel może żądać odsetek, jeżeli dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Dłużnik popada w opóźnienie - według zasady określonej w art. 455 kc - jeśli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wówczas, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. Natomiast w myśl art. 817§1 kc i art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr124, poz.1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Bezspornym w sprawie było, że poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 14.07.2016r. tym samym strona pozwana w zwłoce ze spełnieniem świadczenia pozostawała od 14.08.2016r. Z kolei w zakresie kwoty 799,50 zł. strona pozwana w zwłoce ze spełnieniem świadczenia pozostawała od upływu terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty. W związku z powyższym Sąd uznał za zasadne domaganie się przez powoda skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 14.08.2016r. do dnia 29.11.2016r. z tym, że z uwagi na wysokość szkody Sąd uznał to roszczenie za uzasadnione w zakresie kwoty 556,85 zł.

Koszty postępowania w niniejszej sprawie stanowiły po stronie powodowej: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1556 zł., opłata skarbową od pełnomocnictw w kwocie 17 zł., wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 3600 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (Dz.U.2015.1804) oraz kwota 1.500 zł. tytułem kosztów opinii biegłego. Z kolei po stronie pozwanej : opłata skarbową od pełnomocnictwa radcy prawnego reprezentującego pozwanego w kwocie 17 zł., wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 3600 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Sąd w pkt. 4 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.952,70 zł. w rezultacie porównania kosztów rzeczywiście poniesionych przez strony z kosztami, które strony powinny ponieść uwzględniając stosunek w jakim przegrały sprawę i przedmiotową różnicę przyznał powodowi bowiem poniósł koszty wyższe od kosztów, którymi powinien być obciążony.

W myśl zaś art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, mając na uwadze, że powód przegrał proces w 7% Sąd stosownie do punktu 5 sentencji wyroku nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 1,01 zł., natomiast mając na uwadze, że pozwany przegrał proces w 93% Sąd stosownie do punktu 6 sentencji wyroku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 13,40 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, na które składają się koszty wynagrodzenia biegłego nie pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda.